R. 1922.

# DZIENNIK URZĘDOWY
## MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
### Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 11. 30 czerwca 1922 r.

## TREŚĆ:

Do Pana
D-ra **JÓZEFA RACZYŃSKIEGO,**
Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w Warszawie.

Przychylając się do przedstawionej mi przez Pana prośby, zwalniam Pana z urzędu Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Równocześnie poruczam Panu dalsze pełnienie dotychczasowych funkcyj aż do chwili powołania następcy.

Naczelnik Państwa:
*J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów:
*Antoni Ponikowski*

Warszawa-Belweder, dn. 6 czerwca 1922 r.

(„Monitor Polski" Nr. 127 z dnia 7/VI 1922 r.)

---

Do Pana
D-ra **JÓZEFA RACZYŃSKIEGO**
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Naczelnik Państwa:
*J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów:
*Artur Śliwiński*

Warszawa-Belweder, dn. 28 czerwca 1922 r.

(„Monitor Polski" Nr. 145 z dnia 30.VI 1922 r.).

---

## Ustawa

z dn. 7 kwietnia 1922 r.,

### w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach).

**Art. 1.** Ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach bezpośrednich i stemplowych) na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. № 73, poz. 498) ulega zmianom następującym:

1. Stałą opłatę stemplową od podań, wymienionych w art. 14 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 145) i w poz. tar. 43, b. 1 austr. ustawy z dnia 13 lutego 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 89) podwyższa się na 3.000 mk..

Takiej samej opłacie podlegają podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółek akcyjnych lub komandytowych na akcje.

2. Stałą opłatę stemplową od podań, wymienionych poz. tar. 43, b. 2) austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 89) podwyższa się na 500 mk..

3. Stałą opłatę stemplową od podań, wymienionych w art. 11 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 145) tudzież w poz. tar. 43 a 2; 43 c 1, 2, 3; 43 d; 43 e; 43 f; 43 h; austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 89), podwyższa się na 200 mk..

4. Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r. Dz. U. R. P. № 31, poz. 178) podlegają opłacie w wysokości 5.000 marek.

5. Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji w przedmiocie daniny publicznej, podlegają opłacie w wysokości 50 marek.

Stawki, wymienione w punktach 1 do 5 niniejszego artykułu, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy dalszy arkusz podania podlega opłacie stemplowej w kwocie 50 marek. Takiej samej opłacie po 50 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach.

6. Podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach, należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub związków samorządowych, nie podlegają opłacie stemplowej na rzecz Państwa.

7. Od każdego załącznika do podania, podlegającego opłacie stemplowej, należy uiścić opłatę w kwocie 50 marek.

8. Stałą opłatę stemplową od świadectw, wymienionych w art. 30 i 31 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 145), tudzież w poz. tar. 116 a, aa, austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 89), podwyższa się na 200 mk. od pierwszego, a na 50 mk. od każdego dalszego arkusza.

9. Ustanowioną w art. 1, 8 i 16 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 73, poz. 498) stałą opłatę stemplową od pełnomocnictw podwyższa się na 100 marek.

Pełnomocnictwo, wystawione przez osobę, która pozostaje lub pozostawała w stosunku służbowym, a upoważniające do podjęcia w jej imieniu poborów służbowych lub należytości emerytalnej, jest wolne od opłaty stemplowej.

**Art. 2.** Stałe opłaty stemplowe, ustanowione:

1. W poz. 14 taryfy, ogłoszonej rozporządzeniem b. Generał-Gubernatora Warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. № 40, poz. 127), w poz. tar. 73 i 95 austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 50), w art. 14 punkt 3 lit. d) ros. ustawy o opłatach (Ros. Zb. Pr. tom V, wyd. 1903 r.) od wyciągów z ksiąg metrykalnych, podwyższa sie na 50 marek.

2. W art. 32 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 145) tudzież w poz. tar. 2 lit. a), b) austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 89) od odpisów i w poz. tar. 7 lit. h) austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 50) od duplikatów podwyższa się na 100 marek od każdej s ronicy. Stronicę zaczętą uważa się za całą.

Jeżeli strona, żądająca poświadczenia zgodności z oryginałem, sama sporządziła odpis, to opłata za poświadczenie zgodności wynosi 50 mk. od każdej stronicy odpisu.

3. W poz. tar. 7 lit. g) austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 50) od wymienionych tam licencyj i t. d. podwyższa się na 500 mk..

4. W poz. tar. 101 I A. b. austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (w brzmieniu, ustalonem w § 12 lit. a), c) austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. Austr. Dz. Ust. P. № 281) od kolejowych listów przewozowych podwyższa się na 50 mk..

5. W poz. 8 taryfy stemplowej niemieckiej od zezwoleń na używanie motorowych środków przewozowych podwyższa się dziesięciokrotnie.

6. Stałą opłatę stemplową, ustanowioną w poz. 43 taryfy stemplowej pruskiej (ogłoszonej rozporządzeniem pruskiego Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1909 r. Zb. Pr. str. 535) od świadectwa nadania obywatelstwa, podwyższa się na 5.000 marek.

**Art. 3.** Stałą opłatę stemplową od kart do gry, ustanowioną w art. 1 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 204), podwyższa się na 300 mk..

Wszystkie inne stałe opłaty stemplowe (należytości), które wedle dotychczasowych przepisów wynoszą mniej, niż 20 mk.—z wyjątkiem opłaty stemplowej od czeków (art. 17 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. № 38, poz. 313) oraz z wyjątkiem należytości sądowych, wymienionych w taryfie, załączonej do austr. cesarskiego rozporządzenia z dnia 15 września 1915 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 279) podwyższa się na 20 marek.

**Art. 4.** Wyrażone sumą stałą wymiary kar pieniężnych, przewidzianych w przepisach ustawowych o opłatach stemplowych (należytościach), w szczególności też w ustawie niemieckiej z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. str. 779) o podatku od obrotu, podwyższa się dziesięciokrotnie.

**Art. 5.** Jeśli z obliczenia należytości skalowej przy zastosowaniu jednej ze skal, obowiązujących w b. zaborze austrjackim, wypada kwota z ułamkiem marki, należy ten ułamek zaokrąglić wzwyż do pełnej marki.

Sumę 35 marek, do której uiszczanie należytości skalowej znaczkami stemplowemi jest obowiązkowe (§ 6 austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. Dz. Ust. P. № 89) podwyższa się do kwoty 3.000 mk.

**Art. 6.** W celu ujednostajnienia i uproszczenia przepisów ustawowych o opłatach stemplowych (należytościach) upoważnia się Ministra Skarbu:

1. Do rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów ustawowych z tej dziedziny, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach Rzeczypospolitej Polskiej, na inne dzielnice.

2. Do uchylenia przepisów ustawowych, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach, ewentualnie zastąpienia ich przepisami, obowiązującemi w innej dzielnicy.

3. Do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej postanowień ustawy niniejszej oraz utrzymanych w mocy przepisów ustawowych, dotyczących poszczególnych przedmiotów w zakresie opłat stemplowych, w dotychczasowem ich brzmieniu albo zmienionych w myśl postanowień, zawartych w poprzednich ustępach niniejszego artykułu, w for-

mie tekstu jednolitego z kolejną numeracją paragrafów, niezależną od użytej w pierwotnym tekście ustawowym.

**Art. 7.** Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

**Art. 8.** Art 6 i 7 niniejszej ustawy wchodzą w życie z dniem je ogłoszenia; reszta jej postanowień wchodzi w życie w miesiąc po je ogłoszeniu.

Ustawa niniejsza wraz z wydanemi na jej podstawie rozporządzeniami traci moc obowiązującą w dniu 1 stycznia 1924 r.

Marszałek:
*Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów:
*Antoni Ponikowski*

Minister Skarbu:
*Michalski*

(Dziennik Ustaw № 38 z dn. 26.V. 1922 r. poz. 315).

---

## Rozporządzenie Rady Ministrów
z dnia 10 maja 1922 r.
### w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży.

Na zasadzie postanowień o normowaniu poborów niestałych i ubocznych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429-436) zarządza się co następuje:

**§ 1.** Ustęp 2 art. 1 rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych oraz pracowników kolejowych (Dz. U. R. P. № 74 i 88, poz. 507 i 577) otrzymuje następujące brzmienie:
„2) w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:
a) djety dzienne dla funkcjonarjusza (pracownika), jego żony i dzieci, o ile osoby te uwzględnia się po myśli art. 5 ustawy o uposażeniu przy wymiarze dodatku drożyźnianego;
b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej funkcjonarjusza (pracownika), jego żony i dzieci oraz jednego (jednej) sługi;
c) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego”.

**§ 2.** Normalne djety dzienne określone w punkcie 1, 3 i 4 ustępu 1 art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507), w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 241), w ustępie 2 art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74,

poz. 507) oraz w art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 88, poz. 577), ustala się jak następuje:

1) dla urzędników:

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| I | stopnia | służbowego | na | 175 | mk. |
| II | „ | „ | „ | 140 | „ |
| III | „ | „ | „ | 140 | „ |
| IV | „ | „ | „ | 125 | „ |
| V | „ | „ | „ | 125 | „ |
| VI | „ | „ | „ | 105 | „ |
| VII | „ | „ | „ | 90 | „ |
| VIII | „ | „ | „ | 70 | „ |
| IX | „ | „ | „ | 70 | „ |
| X | „ | „ | „ | 60 | „ |
| XI | „ | „ | „ | 60 | „ |
| XII | „ | „ | „ | 60 | „ |

3) dla sędziów i prokuratorów:

| | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| a) | pobierających | uposażenie | grupy | I | na | 105 mk. |
| b) | „ | „ | „ | II | „ | 125 „ |
| c) | „ | „ | „ | III i IV | „ | 140 „ |

4) dla profesorów państwowych szkół akademickich (zwyczajnych i nadzwyczajnych) na 125 mk..

Dla wyższych funkcjonarjuszów policji państwowej

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| I | stopnia | służbowego | na | 125 | mk. |
| II | „ | „ | „ | 125 | „ |
| III | „ | „ | „ | 125 | „ |
| IV | „ | „ | „ | 105 | „ |
| V | „ | „ | „ | 105 | „ |
| VI | „ | „ | „ | 90 | „ |
| VII | „ | „ | „ | 70 | „ |
| VIII | „ | „ | „ | 70 | „ |

Aplikanci sądowi egzaminowani—zastępcy sędziów śledczych i asesorowie sądowi z b. dzielnicy pruskiej otrzymują 90 mk. inni aplikanci sądowi 70 mk. dziennie.

Pracownicy kolejowi otrzymują:

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| w | 1 | stopniu | płacy | 125 | mk. |
| „ | 2 | „ | „ | 125 | „ |
| „ | 3 | „ | „ | 105 | „ |
| „ | 4 | „ | „ | 90 | „ |
| „ | 5 | „ | „ | 70 | „ |
| „ | 6 | „ | „ | 70 | „ |
| „ | 7 | „ | „ | 60 | „ |
| „ | 8 | „ | „ | 60 | „ |
| „ | 9 | „ | „ | 60 | „ |
| „ | 10 | „ | „ | 45 | „ |
| „ | 11 | „ | „ | 45 | „ |
| „ | 12 | „ | „ | 45 | „ |
| „ | 13 | „ | „ | 45 | „ |
| „ | 14 | „ | „ | 35 | „ |
| „ | 15 | „ | „ | 35 | „ |

§ 3. Przedostatni ustęp art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) uzupełnia się, jak następuje

„Do tego okresu nie należy wliczać czasu zużytego na podróż do danej miejscowości, jak również czasu podróży powrotnej".

§ 4. Ustęp 2 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 422) ulega następującej zmianie:

„Stopa jednak tego uzupełnienia nie może być niższą od każdoczesnego mnożnika, ustalonego dla miejscowości zaliczonych do klasy III".

§ 5. § 3 wymienionego w § 4 rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy podróżach służbowych do miast Warszawy i Łodzi, przyznawać się będzie nadto osobny dodatek. Wysokość tego dodatku pozostawać będzie do uzupełnienia djet normalnych obliczonego wedle zasad § 2-go niniejszego rozporządzenia w takim stosunku, w jakim pozostaje dodatek wyrównawczy dla miast Warszawy i Łodzi do dodatku drożyźnianego".

§ 6. Ustęp 2 a i b § 4 wspomnianego w § 4 rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Według każdoczesnego mnożnika dla miejscowości zaliczonych do klasy III dodatku drożyźnianego".

§ 7. Ustęp 2 art. 4 rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 i 88, poz. 507 i 577) otrzymuje następujące brzmienie:

„O ile odnośna czynność komisyjna łącznie z podróżą lub sama czynność komisyjna względnie sama podróż w dniu wyjazdu lub przyjazdu z komisji trwały conajmniej 6 godzin, należą się funkcjonarjuszowi djety za dzień wyjazdu względnie przyjazdu. Jeżeli przy podróżach służbowych trwających ponad 24 godzin, czynność komisyjna łącznie z podróżą trwała w dniu wyjazdu lub przyjazdu mniej niż 6 godzin, uważa się dzień wyjazdu i przyjazdu razem za jednostkę, o ile tylko cała czynność służbowa lub podróż w tych dniach trwała łącznie conajmniej 6 godzin.

„Jeżeli urzędnik odbywa podróż służbową koleją lub przeważnie koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. Jeżeli natomiast funkcjonarjusz odbywa podróż innym środkiem komunikacyjnym np. końmi, samochodem i t. p. należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu zawartego w poprzedniem zdaniu".

§ 8. Art. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) otrzymuje następujące brzmienie:

„Koszta podróży obejmują ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego oraz wydatki na tragarzy.

Do przejazdu koleją w klasie I mają prawo:

a) urzędnicy państwowi zaliczeni od I do VI stopnia służbowego włącznie, w tej liczbie dyrektorzy i nauczyciele szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych oraz seminarjów nauczyciel-

skich i inspektorzy szkolni, o ile pobierają dodatek drożyźniany do płacy zasadniczej według VI stopnia służbowego,

b) bez względu na stopień służbowy: sędziowie i prokuratorowie, profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni szkół akademickich, komendant główny, starsi inspektorzy i inspektorzy policji państwowej.

Do przejazdu koleją w klasie II mają prawo:

a) urzędnicy państwowi zaliczeni od VII do XII stopnia służbowedo włącznie,

b) bez względu na stopień służbowy: aplikanci sądowi, dyrektorzy i nauczyciele szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych oraz seminarjów nauczycielskich, jak również inspektorzy szkolni oprócz wymienionych w ustępie poprzednim, pomocnicy naukowi w szkołach akademickich, kierownicy i nauczyciele szkół powszechnych oraz wyżsi funkcjonarjusze policji państwowej od podinspektorów począwszy.

Jeżeli na statku są tylko dwie klasy zwraca się urzędnikom od I do VII stopnia włącznie, ceny biletu I klasy.

O ile urzędnik korzystał ze zniżek, przewidzianych w przepisach o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznemi (Monitor Polski z dnia 13 lipca 1920 r. № 147), należy mu się zwrot opłat zniżkowych.

Słudze urzędnika zwraca się zawsze cenę biletu III klasy.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec, z przystani i na przystań zwraca się wedle obowiązującej taryfy wydanej przez właściwą władzę. Koszta dorożek w tych miejscowościach, w których taryfy dorożkarskie nie zostały ustanowione, udowadnia funkcjonarjusz państwowy przez przedstawienie odpowiednich zaświadczeń miejscowego starostwa względnie magistratu lub zarządu gminy na okoliczność, że poniesiony wydatek odpowiada miejscowym stosunkom.

Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych stosunków może odnośna władza centralna za zgodą Ministra Skarbu przyznać funkcjonarjuszom faktycznie poniesione i udowodnione koszta dorożek.

## Koszta przewozu bagażu.

Zwrot istotnie poniesionych i wykazanych kosztów przewozu 80 kg. bagażu podróżnego należy się urzędnikowi, o ile czynność komisyjna łącznie z podróżą trwa dłużej, niż 6 dni.

Wyjątkowo można przyznać zwrot kosztów przewozu o wyższej, niż 80 kg. wadze, jeżeli do wykonania czynności komisyjnych potrzebnem było zabranie większej ilości akt lub innych przedmiotów, koniecznych do przeprowadzenia czynności komisyjnych, i o ile okoliczność tę stwierdzi władza zarządzająca komisją.

## Wydatki na tragarzy.

Wydatki na tragarzy przy przejeździe i wyjeździe w jednej miejscowości zwraca się wedle obowiązującej taryfy, ale tylko wówczas, gdy funkcjonarjuszowi przysługuje prawo przewozu bagażu

## Postanowienia ogólne.

Urzędnik może zasadniczo używać tylko pociągów osobowych. Użycie pociągów pośpiesznych jest dozwolone, o ile przez to zaoszczędza się djety, lub jeśli komisja jest nagła. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego ma potwierdzić na rachunku władza zarządzająca komisją lub przełożona władza służbowa.

Urzędnikom delegowanym w sprawach służbowych, którzy mają prawo przejazdu pierwszą klasą, może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym (sleeping) pod następującemi warunkami:

a) podróż koleją spowodowana podróżą służbową, nie może wynosić mniej, niż 8 godzin, zaś podróż sama musi się odbywać w godzinach wieczornych i nocnych;

b) władza zlecająca podróż służbową winna stwierdzić pisemnie potrzebę i zezwolenie na użycie miejsca w wagonie sypialnym;

c) zaliczenie kosztów na użycie miejsca w wagonach sypialnych w rachunku kosztów podróży, nastąpić może jedynie na podstawie dołączonego do tegoż rachunku oryginalnego kuponu, uprawniającego do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym.

Przy podróży kołowej przyznaje się funkcjonarjuszowi koszta wedle taryfy obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonarjuszom państwowym, o ile zaś taryfy takie nie istnieją, zwraca się koszta w wysokości odpowiadającej miejscowym cenom, stwierdzonej zaświadczeniem miejscowego starostwa, względnie magistratu lub zarządu gminy.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód zwraca się koszta podróży w faktycznie wydanej kwocie, o ile ona odpowiada praktykowanym w danym miejscu cenom najmu i wysokość jej została należycie stwierdzoną.

Na czynności komisyjne w miejscowościach położonych w odległości bliżej, niż 2 km. od siedziby urzędowej, nie należą się żadne koszta podróży.

Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców można użyć dorożki, o ile odległość punktu komisyjnego od urzędu, względnie mieszkanie wynosi więcej, jak 2 km.

Przy podróżach wspólnych zalicza należytość za dorożkę, tudzież podróż kołową zawsze urzędnik, posiadający uposażenie wyższego stopnia służbowego. Wyjątek stanowią tylko miasta mające ponad 50.000 mieszkańców, gdzie każdy urzędnik zalicza osobno należytość za przejazd do dworca kolejowego i z powrotem.

Przy komisjach, których czynność zasadza się na obchodzeniu parcel (np. przy szkodach elementarnych, przy szkodach z powodu ćwiczeń wojskowych, komisjach reambulacyjnych kolejowych, komisjach wywłaszczeniowych i granicznych i t. p.) zalicza się za każdą godzinę stwierdzonego chodu 4 kilometry jazdy, które opłaca się według taryfy obowiązującej w danej miejscowości dla podwód dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonarjuszów państwowych. Postanowienie to nie ma zastosowania do wszystkich tych funkcjonarjuszów, u których obchodzenie parcel stanowi ich główną zasadniczą czynność służbową.

Emerytom w razie użycia ich do jakiej czynności komisyjnej lub służbowej należą się koszta podróży analogicznie do czynnych urzędników państwowych, djety zaś przyznaje się im według wysokości uposażenia pobieranego w chwili przejścia na emeryturę.

Pracownicy kontraktowi pobierają należytości za podróże służbowe według umowy z nimi zawartej stosownie do przyznanego im wynagrodzenia; należytości te jednak nie mogą przewyższać należytości, przyznanych funkcjonarjuszom państwowym".

**§ 9.** Postanowienia zawarte w art. 8 niniejszego rozporządzenia co do zwrotu wydatków na dorożki, na tragarzy i zwrotu kosztów podróży kołowej stosują się analogicznie do art. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 88, poz. 577).

**§ 10.** § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 422) otrzymuje następujące brzmienie:

„Określone w ustępie 2 art. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 507) koszta przeniesienia należą się funkcjonarjuszom państwowym przy przeniesieniach zarządzonych z urzędu lub w drodze konkursu.

Przy przeniesieniach na prośbę urzędnika przyznanie w drodze wyjątku kosztów przeniesienia zależeć będzie od decyzji szefa właściwej władzy centralnej.

Zwrot faktycznych i udowodnionych kosztów przewozu urządzenia domowego nie może przewyższać u funkcjonarjuszów samotnych jednomiesięcznego uposażenia, dla utrzymujących do 4 członków rodziny dwumiesięcznego uposażenia, a dla utrzymujących więcej, niż 4 członków rodziny, trzymiesięcznego uposażenia (płaca zasadnicza łącznie z wszystkiemi dodatkami z wyjątkiem nadzwyczajnych dodatków)".

**§ 11.** Ustęp pierwszy art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 88 poz. 577) otrzymuje następujące brzmienie:

„Pracownicy kolejowi przeniesieni z urzędu lub w drodze konkursu otrzymują zwrot faktycznych i udowodnionych kosztów przewozu urządzenia domowego.

Zwrot ten nie może przekraczać:"

**§ 12.** Zdanie 4 art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 507) otrzymuje następujące brzmienie:

„Prócz należytości za bilety jazdy przysługuje funkcjonarjuszowi przesiedlonemu prawo zarachowania wykazanych kosztów przewozu bagażu, a to dla samotnego 50 kg., dla żonatego 80 kg., a dla każdego z członków rodziny i sługi po 30 kg."

**§ 13.** Postanowienia zawarte w art. 9 rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 i 88, poz. 507 i 577) mają analogiczne zastosowanie do kosztów przeniesienia.

**§ 14.** Normalne djety dzienne określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 241) ustala się dla funkcjonarjuszów niższych od 1 do 4 stopnia płacy na 35 mk. dla funkcjonarjuszów niższych od 5 do 9 stopnia płacy tudzież dla pomocni-

ków kancelaryjnych w b. zaborze austrjackim na 45 mk.; posterunkowym i starszym posterunkowym policji państwowej na 55 mk., przodownikom i starszym przodownikom policji państwowej na 60 mk.

§ **15.** Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 maja 1922 r.

Prezydent Ministrów:
*Antoni Ponikowski*

Minister Skarbu:
*Michalski*

(Dziennik Ustaw № 41 z dn. 8.VI 1922 r. poz. 347).

---

# Ustawa

z dnia 23 maja 1922 r.

## w przedmiocie statutu Państwowego Instytutu Meteorologicznego.

**Art. 1.** Zatwierdza się dołączony do niniejszej ustawy statut Państwowego Instytutu Meteorologicznego.

**Art. 2.** Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

**Art. 3.** Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1919 r. w przedmiocie organizacji Państwowego Instytutu Meteorologicznego (Dz. P. P. P. № 39 poz. 290).

Marszałek:
*Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów:
*Antoni Ponikowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
*J. Raczyński*

**Załącznik** do ustawy z d. 23. V. 1922 r.

# STATUT

## Państwowego Instytutu Meteorologicznego.

Art. 1.

Państwowy Instytut Meteorologiczny jest wyższym zakładem naukowo-badawczym, jednoczącym całokształt państwowej służby meteorologicznej na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, nie wyłączając służby dla potrzeb wojskowych.

Państwowy Instytut Meteorologiczny podlega Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 2.

Państwowemu Instytutowi Meteorologicznemu przysługuje prawo używania pieczęci państwowej z herbem Rzeczypospolitej Polskiej i napisem „Państwowy Instytut Meteorologiczny.”.

Art. 3.

Do zadań Państwowego Instytutu Meteorologicznego należy:

a) organizowanie i prowadzenie spostrzeżeń oraz specjalnych badań naukowych z zakresu meteorologji;
b) organizowanie służby pogody i wszelkiej innej służby meteorologicznej ze szczególnem uwzględnieniem potrzeb rolnictwa, wojskowości, lotnictwa, marynarki, komunikacji lądowej i wodnej, oraz wyzyskania sił wodnych;
c) stały nadzór naukowy i fachowo-techniczny nad stacjami i zakładami meteorologicznemi, prowadzonemi przez urzędy i zakłady państwowe oraz osoby i instytucje, korzystające w tym celu z finansowej pomocy Państwa;
d) popieranie badań i prac meteorologicznych;
e) udział w akcji meteorologicznej międzynarodowej;
f) ogłaszanie wyników badań i spostrzeżeń metereologicznych.

Art. 4.

Państwowy Instytut Meteorologiczny dzieli się na następujące wydziały: ogólny, stacji meteorologicznych, sprawdzań przyrządów, synoptyczny (biuro pogody), aerologiczno-wojskowy i morski.

Tworzenie nowych lub zwijanie istniejących wydziałów może nastąpić na mocy decyzji Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 5.

Państwowy Instytut Meteorologiczny ma prawo otwierania własnych stacji oraz zakładów specjalnych (obserwatorja, biura pogody i t. p).

Art. 6.

Wyniki spostrzeżeń meteorologicznych, prowadzonych w Państwie Polskiem przez wszelkie państwowe urzędy i zakłady, zarówno cywilne, jak i wojskowe, oraz przez instytucje lub osoby prywatne w punkcie c) art. 3 wymienione, winny być udzielane Państwowemu Instytutowi Meteorologicznemu w sposób, przez ten Instytut wskazany.

Art. 7.

Państwowy Instytut Meteorologiczny oraz jego stacje i zakłady w sprawach meteorologji korzystają w zakresie wewnętrznej i zewnętrznej korespondencji radjotelegraficznej, telegraficznej, telefonicznej i pocztowej z wszelkich ulg, przysługujących urzędom państwowym, a w szczególności z prawa pierwszeństwa w przesyłaniu tej korespondencji.

Art. 8.

Państwowy Instytut Meteorologiczny ma prawo posiadania własnych stacji radjotelegraficznych. Otwieranie tych stacyj następuje w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów.

Nadto przysługuje Instytutowi prawo korzystania z wszystkich stacyi radjotelegraficznych w Państwie, nie wyłączając wojskowych.

Art. 9.

Budżet Państwowego Instytutu Meteorologicznego stanowi odrębny dział budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. W ramach budżetu wydatkują władze Instytutu samodzielnie.

Art. 10.

Na czele Państwowego Instytutu Meteorologicznego stoi dyrektor który zarządza wszystkiemi sprawami Instytutu i jest odpowiedzialny za jego działalność.

Dyrektora Państwowego Instytutu Meteorologicznego mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

Art. 11.

Do obowiązków dyrektora Państwowego Instytutu Meteorologicznego należy w szczególności: kierownictwo i nadzór nad pracami Instytutu, opracowywanie budżetu Instytutu i rozporządzanie sumami w ramach tego budżetu, mianowanie personelu pomocniczego urzędniczego na stanowiska X, XI i XII stopnia służbowego, oraz niższych funkcjonarjuszów i zwalnianie ze służby tego personelu, zwoływanie rady Instytutu, układanie porządku obrad rady i przewodniczenie jej obradom, reprezentowanie Instytutu na zewnątrz oraz reprezentowanie Państwa Polskiego w międzynarodowej organizacji meteorologicznej.

Art. 12.

Oprócz dyrektora personel Państwowego Instytutu Meteorologicznego stanowią: wicedyrektor oraz potrzebna liczba kierowników wydziału, inspektorów stacji, adjunktów, asystentów starszych i młodszych, obserwatorów i rachmistrzów starszych i młodszych oraz urzędników kancelaryjnych i niższych funkcjonarjuszów.

Art. 13.

Wicedyrektor Państwowego Instytutu Meteorologicznego jest kierownikiem jednego z wydziałów, zastępuje dyrektora w jego nieobecności oraz pełni stale niektóre czynności dyrektora, specjalnie mu powierzone na wniosek dyrektora przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 14.

Do służby meteorologicznej w wydziałach i zakładach Instytutu, mających specjalne znaczenie dla wojskowości, Minister Spraw Wojskowych na żądanie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych winien przydzielać podległych sobie funkcjonarjuszów, którzy, zachowując swój charakter

funkcjonarjuszów wojskowych i pobierając uposażenie z budżetu Ministerstwa Spraw Wojskowych, podlegają pod względem fachowym i technicznym wyłącznie władzom Instytutu i winni stosować się do przepisów regulaminów pracy w Instytucie.

Art. 15.

Dyrektor, wicedyrektor oraz kierownicy wydziałów Państwowego Instytutu Meteorologicznego powinni posiadać kwalifikacje, wystarczające do objęcia stanowiska profesora w państwowych szkołach akademickich.

Art. 16.

Jako organ doradczy i opinjodawczy czynna jest rada Państwowego Instytutu Meteorologicznego.

Radę Państwowego Instytutu Meteorologicznego tworzą:

A) dyrektor Instytutu lub wicedyrektor, jako przewodniczący;

B) przedstawiciele zainteresowanych ministerstw, a mianowicie:
- a) 3 przedstawicieli Ministerstwa Spraw Wojskowych,
- b) 1 przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
- c) 1 przedstawiciel Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,
- d) 1 przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych,
- e) 1 przedstawiciel Ministerstwa Kolei Żelaznych,
- f) 1 przedstawiciel Ministerstwa Poczt i Telelegrafów;

C) po jednym przedstawicielu Polskiej Akademji Umiejętności, Państwowych Uniwersytetów i Politechnik, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach oraz Państwowego Instytutu Rolniczego w Bydgoszczy.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych może powołać do składu rady po jednym przedstawicielu innych instytucyj naukowych i zawodowych. Za czynności swe członkowie rady Instytutu nie pobierają żadnego wynagrodzenia.

Art. 17.

Do kompetencji rady Państwowego Instytutu Meteorologicznego należy:
- a) rozpatrywanie sprawozdań z działalności Państwowego Instytutu Meteorologicznego,
- b) udział w opracowywaniu regulaminów Instytutu,
- c) wypowiadanie opinji w sprawach mianowania dyrektora Instytutu,
- d) wypowiadanie opinji w sprawach mianowania korespondentów Państwowego Instytutu Meteorologicznego (art. 20),
- e) wypowiadanie opinji fachowych w sprawach, przekazanych radzie przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub dyrektora Instytutu.

Art. 18.

W sprawach, dotyczących opinji ściśle fachowych oraz mianowania dyrektora Instytutu i kierowników wydziałów, rada Instytutu może wyłaniać ze swego grona specjalne komisje. Do komisji tych, poza sprawą mianowania dyrektora Instytutu, mogą być przez radę powoływani z głosem stanowczym również kierownicy wydziałów Instytutu.

Art. 19.

Posiedzenia rady Państwowego Instytutu Meteorologicznego zwołuje dyrektor, który układa porządek obrad rady.

Art. 20.

Osobom, które przyczyniły się do rozwoju meteorologji w Polsce przez swe badania naukowe lub przez prowadzenie odpowiednich wartościowych spostrzeżeń meteorologicznych, może być przyznany tytuł korespondenta Państwowego Instytutu Meteorologicznego. Tytuł ten nadaje Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych na wniosek dyrektora Instytutu, zaopinjowany przez radę Instytutu.

(Dziennik Ustaw № 44 z dn. 17.VI. 1922 r. poz. 373).

---

## Instrukcja

### dla Naczelnika Morskiego Urzędu Rybackiego o zakresie działania Morskiego Laboratorjum Rybackiego.

**§ 1.** Morskie Laboratorjum Rybackie, istniejące przy Morskim Urzędzie Rybackim na podstawie art. 3 Rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 18 czerwca o utworzeniu Morskiego Urządu Rybackiego (Dz. Urzędowy № 23 z dn. 30 czerwca 1921 r.) ma za zadanie przyczyniać się do rozwoju polskiego rybołóstwa morskiego, tak przybrzeżnego, jak i na pełnem morzu, przez organizowanie i wykonanie badań biologicznych i technicznych na Bałtyku oraz wszelkich prac naukowych z zakresu rybołóstwa morskiego.

**§ 2.** Szczegółowy zakres działania Morskiego Laboratorjum Rybackiego obejmuje:

a) zarejestrowywanie i oznaczanie wartości dawniej znanych miejsc połowów, mogących służyć polskim rybakom, oraz badania, skierowane w celu wykrycia nowych miejsc połowu, czasu i warunków tarła, szybkości i warunków wzrostu ryb;

b) przeprowadzania studjów nad metodami i techniką połowów, nad przeróbką połowów, oraz opracowywanie wniosków co do ulepszenia tych metod i techniki w tym zakresie;

c) opracowywanie w przystosowaniu do warunków miejscowych, niezbędnych materjałów do wydawania ochronnych przepisów rybackich;

d) przygotowywanie i opracowywanie materjałów potrzebnych do wydawania zarządzeń gospodarczych;

e) teoretyczne badania w zakresie dziedzin nauki o morzu, które mają ścisłą łączność z wiedzą rybacką;

f) popularyzacyjna działalność z dziedziny rybołóstwa;

g) organizacja kursów naukowych o morzu i rybactwie dla słuchaczów wyższych Zakładów Naukowych;

h) dostarczanie, w miarę możności, materjału morskiego do badań lub ćwiczeń zakładom naukowym szkół akademickich;

i) publikowanie w istniejących wydawnictwach rezultatów badań, przedsiębranych przez Morskie Laboratorjum Rybackie, oraz ogłaszanie osobnych sprawozdań ogólnych z działalności Laboratorjum.

§ 3. Celem ustalenia żywej łączności naukowej między Laboratorjum a istniejącemi w Polsce instytucjami i zakładami naukowemi zostanie utworzone w porozumieniu z odnośną władzą ciało doradcze przy Morskim Urzędzie Rybackim, składające się z przedstawicieli zainteresowanych instytucyj i zakładów.

§ 4. Kierownik Morskiego Laboratorjum Rybackiego jest upoważniony do utworzenia funduszu specjalnego ze składanych dobrowolnie darów, oraz opłat, pobieranych za prawo korzystania z miejsc i urządzeń naukowych, lub za kursy dla słuchaczów szkół akademickich.

Fundusz specjalny na badania naukowe umieszcza się narówni z innymi funduszami specialnemi w kasie skarbowej i wydatkuje się na podstawie ogólnych przepisów skarbowych według dyspozycji Laboratorjum Rybackiego.

§ 5. Kierownik Morskiego Laboratorjum Rybackiego ma prawo porozumiewać się w sprawach gospodarczych bezpośrednio z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i wszelkiemi instytucjami naukowemi i prywatnemi. Morski Urząd Rybacki udzieli pomocy biurowej w prowadzeniu tej korespondencji i założy odnośne akta według instrukcji kierownika Laboratorjum.

§ 6. Wydatki osobowe i gospodarcze Laboratorjum są włączone do ogólnego budżetu Morskiego Urzędu Rybackiego. Na wykonanie prac naukowych Laboratorjum posiada odrębny budżet; całą rachunkowość Laboratorjum prowadzi Morski Urząd Rybacki, który będzie asygnował sumy zadysponowane każdorazowo przez kierownika Laboratorjum, w ramach kredytów, przeznaczonych na utrzymanie i prowadzenie Laboratorjum.

Warszawa, dnia 16 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
*J. Raczyński*

---

## Instrukcja

z dnia 29 czerwca 1922 roku

**dla Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.**

### I. Zakres działania Weterynaryjnego Inspektora.

Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny podlega bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu Weterynarji.

Do zakresu działania Inspektora Lustracyjnego należy:

1) Stała inspekcja władz administracyjnych I i II instancji w zakresie służby weterynaryjnej.

2) Wykonywanie specjalnych zleceń Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Dyrektora Departamentu Weterynarji.

**II. Prawa Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego.**

1) Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny ma prawo wglądu we wszystkie akta Departamentu Weterynarji oraz władz administracyjnych I i II instancji we wszystkich sprawach dotyczących służby weterynaryjnej.

2) Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny wykonywa swe czynności lustracyjne na podstawie ogólnego zaświadczenia, podpisanego przez Ministra Rolnictwa i D. P.; na mocy tego zaświadczenia wszystkie urzędy administracyjne I i II instancji obowiązane są na każde żądanie Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego przedstawiać wszelkie akty, dokumenty, udzielać potrzebnych wyjaśnień, oraz ułatwiać mu otrzymanie niezbędnych środków lokomocji.

3) W razie ujawnienia nadużyć służbowych, popełnionych przez funkcjonarjuszów weterynaryjnych, Weterynaryjnemu Inspektorowi Lustracyjnemu przysługuje prawo wydawania potrzebnych zarządzeń, a nawet w porozumieniu z wojewodą zawieszanie funkcjonarjuszów, winnych przekroczeń, w czynnościach służbowych—zgodnie z art. 56 i 57 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. № 21 poz. 165).

**III. Obowiązki Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego.**

1) Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny winien udzielać organom weterynaryjnym w urzędach administracyjnych I i II instancji wyjaśnień o sposobie stosowania obowiązujących ustaw, rozporządzeń i instrukcyj oraz informować Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, czy i o ile wydane rozporządzenia władz odpowiadają istotnym potrzebom, oraz czy są należycie wykonywane.

2) Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny obowiązany jest, niezależnie od specjalnej delegacji, najmniej raz do roku zlustrować wszystkie Wojewódzkie Oddziały Weterynaryjne, a w miarę możności dokonywać rewizji referatów weterynaryjnych w poszczególnych starostwach.

3) Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny winien składać Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych sprawozdania z lustracji urzędów administracyjnych I i II instancji, oraz ze specjalnych delegacyj najpóźniej po upływie jednego tygodnia od ukończenia czynności lustracyjnych, zaś w sprawach nagłych bezpośrednio po ukończeniu danej czynności.

Sprawozdanie winno zawierać szczegółowy wynik lustracji oraz ewentualne wnioski Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
*J. Raczyński*

# OKÓLNIK № 436

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**terminu poboru pensyj sierocych.**

Na zasadzie przepisów art. 34 ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70 poz. 466) sierotom po funkcjonarjuszach państwowych, zmarłych w czynnej służbie lub emeryturze, wypłaca się zaopatrzenie (pensję sierocą) do ukończenia przez nich osiemnastego roku życia lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego, w razie zaś odbywania studjów w zakładach naukowych — do ukończenia tychże studjów, nie dłużej jednak, niż do ukończenia przez sierotę dwudziestu czterech lat życia.

Ponieważ z dniem wejścia w życie powyższej ustawy emerytalnej, t. j. w dniu 1 października 1921 r. utraciły moc obowiązującą wszystkie ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach tą ustawą unormowanych, Ministerstwo Skarbu wystosowało do wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcji Skarbu w Cieszynie zarządzenie następującej treści:

„Sierotom, którym przyznano zaopatrzenie na podstawie ustaw i przepisów emerytalnych b. państw zaborczych, a które nie utraciły jeszcze prawa poboru tego zaopatrzenia z dniem 1.X 1921 r., należy wymierzyć to zaopatrzenie według norm polskiej ustawy emerytalnej, wypłacając je do terminów określonych art. 34 powołanej ustawy. Natomiast w razie utraty prawa do poboru zaopatrzenia przez sieroty, odbywające studja przed dniem wejścia w życie wspomnianej ustawy, może być zaopatrzenie w myśl ust. 2 art. 34 wypłacane przez czas odbywania studjów dopiero od 1 października 1921 r. nie dłużej jednak, jak do ukończenia 24 roku życia.

„Izba Skarbowa (Dyrekcja Skarbu) wstrzyma bezzwłocznie wypłatę zaopatrzeń sierocych, przyznanych na podstawie ustaw i przepisów b. państw zaborczych, do terminu odmiennego od ustalonego art. 34 ustawy emerytalnej, o ile do tych sierot nie mogą być zastosowane przepisy wspomnianego artykułu".

O powyższem komunikuję Panom do ścisłego stosowania przy wymiarze i asygnowaniu zaopatrzeń sierocych (pensyj sierocych).

Warszawa, dn. 7 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

## OKÓLNIK № 437

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**przyjmowania do państwowej służby cywilnej b. podoficerów zawodowych.**

Stosownie do uchwały Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1921 r., zakomunikowanej Panom okólnikiem № 273 (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 6 z 1921 r.) przy obsadzaniu stanowisk w pewnych kategorjach czynności przy równych kwalifikacjach kandydatów, zasadniczo przysługuje pierwszeństwo byłym podoficerom zawodowym.

Z uwagi na liczne, wnoszone przez zainteresowanych, skargi na niewykonywanie cytowanej uchwały Rady Ministrów—proszę Panów o ścisłe jej stosowanie.

Warszawa, dn. 7 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

## OKÓLNIK № 438

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**trybu ustalania niezdolności do służby przy przenoszeniu funkcjonarjuszów państwowych na emeryturę.**

Na zasadzie przepisu art. 6 p. a. ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70 poz. 466) funkcjonarjusz państwowy, mianowany na stałe, może być na własną prośbę przeniesiony na emeryturę bez względu na wiek, jeżeli z powodu ułomności cielesnej albo z powodu upadku sił fizycznych i umysłowych stał się trwale niezdolny do służby.

Stosownie do przepisu art. 9 tejże ustawy funkcjonarjusz ten poddany być winien zarządzeniem właściwej władzy służbowej badaniu lekarza rządowego, który zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 20 kwietnia 1922 r. № 668/DA/Em w zaświadczeniu swem stwierdzić winien, z jakich przyczyn i przez jak długi czas funkcjonarjusz ten jest niezdolny do dalszego pełnienia obowiązków służbowych.

Jeżeli stwierdzona zostanie trwała niezdolność do służby, winien lekarz wyraźnie to zaznaczyć w swem orzeczeniu lekarskiem i tylko takie orzeczenie może stanowić podstawę do przeniesienia funkcjonarjusza na emeryturę.

W wypadkach wątpliwych właściwa władza służbowa zainteresowanego funkcjonarjusza poddać może badaniom innego lekarza rządowego (art. 9 ust. em.).

O powyższem komunikuję Panom do ścisłego stosowania przy przenoszeniu funkcjonarjuszów państwowych na emeryturę, względnie przedstawianiu odnośnych wniosków do Ministerstwa, z poleceniem zawiadomienia podwładnego personelu o treści niniejszego zarządzenia.

Warszawa, dnia 7 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

## OKÓLNIK № 439

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**określenia pojęcia „szkoły publiczne".**

Ustawy i rozporządzenia wykonawcze o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, określające dodatek drożyźniany dla tychże funkcjonarjuszów, zezwalają na uwzględnienie — przy zaliczaniu do grup rodzinnych dzieci powyżej lat ośmnastu, o ile dzieci te uczęszczają do szkół publicznych.

W celu uniknięcia możliwych nieporozumień co do treści pojęcia „szkoła publiczna" oraz nieuniknionego w takim wypadku niewłaściwego zaliczania funkcjonarjuszów do grup rodzinnych, podaję do wiadomości, że zgodnie z wyjaśnieniami Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 25 kwietnia 1922 r. № pisma 7853 za szkoły publiczne w rozumieniu powołanych ustaw o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych uważać należy wszystkie szkoły państwowe uznane, względnie koncesjonowane przez Państwo szkoły prywatne wszelkich kategoryj, stopni i typów oraz publiczne szkoły powszechne.

Proszę Panów o poddanie szczegółowej rewizji dotąd wydanych w tej mierze decyzyj i uchylenia ewentualnych uchybień oraz polecenie ścisłego przestrzegania zarządzenia, zawartego w niniejszym okólniku.

Warszawa, dn. 7 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w z. *Ubysz*

## OKÓLNIK № 440

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów**

**w przedmiocie**

**języka urzędowego w korespondencji między władzami Rzeczypospolitej Polskiej a władzami w. m. Gdańska.**

Stosownie do uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek senatu gdańskiego w dn. 6 marca 1922 r., na wszelką urzędową korespondencję między urzędami polskiemi, a urzędami w. m. Gdańska zostało rozciągnięte postanowienie art. 52 umowy, zawartej między Polską, a wolnem miastem Gdańskiem w dn. 24 października 1921 r., celem wykonania i uzupełnienia polsko-gdańskiej konwencji z dn. 9 listopada 1920 r. (załącznik do № 16 Dz. Ust. R. P. z 1922 r.).

Powołany art. umowy stanowi, że korespondencja z urzędami w. m. Gdańska odbywać się może w języku polskim lub niemieckim.

W razie zatem otrzymania z w. m. Gdańska pisma urzędowego w języku niemieckim, należy to pismo załatwić, redagując odpowiedź po polsku.

Proszę Panów o podanie niniejszego do wiadomości podwładnym urzędnikom.

Warszawa, dnia 7 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

## OKÓLNIK № 441

**do PP. Wojewodów Poznańskiego i Pomorskiego, Państwowego Instytutu Naukowo-Rolniczego w Bydgoszczy, Zarządów Rządowych Stad Ogierów w Sierakowie, w Gnieźnie i Starogardzie, Pomorskiego Urzędu Rybackiego w Wejnerowie, Dyrekcji Ziemstwa Kredytowego, Wielkopolskiej Izby Rolniczej i Pomorskiej Izby Rolniczej**

**w przedmiocie**

**sprostowania okólnika № 433.**

W § 1 okólnika № 433 w przedmiocie przejęcia przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych od Ministra b. Dzielnicy Pruskiej zarządu spraw rolnictwa i dóbr państwowych tej dzielnicy ustęp, w którym wyszczególnione są sprawy podlegające załatwieniu przez Wydział IV Leśnictwa, otrzymuje brzmienie następujące:

„Wydział IV Leśnictwa załatwia sprawy następujące:

1) Sprawy z dziedziny administracji lasów państwowych, wyjęte z pod kompetencji urzędów podległych, a mianowicie: reguluje ogólny budżet leśnictwa, zatwierdza plany gospodarcze poszczególnych nadleśnictw, taksę na drzewo i zwierzynę, plany na nowe budowle i osady leśne, zatwierdza zmiany w substancji lasów państwowych, zamianę administracji poszczególnemi objektami na ich wydzierżawienie i odwrotnie aprobuje umowy dzierżawne na użytki z rocznym czynszem wyższym, niż 450.000 mk., zatwierdza tak samo umowy dzierżawne z rocznym czynszem od 60.000 do 450.000 mk., jeżeli ofiarowany czynsz przy wydzierżawieniu wynosić ma mniej, niż 90% czynszu poprzedniego (bądź też jeżel warunki umowy odbiegają od ustalonych warunków dla takich umów) następnie udziela zezwolenia na sprzedaż drzewa z wolnej ręki w jednym roku i jednemu nabywcy wartości więcej, niż 500.000 mk., sprzedaż drzewa poniżej taksy oraz sprzedaż drzewa na pniu w lasach państwowych.

2) Sprawy personalne urzędników od starszego leśniczego wzwyż, tudzież rendatów kas leśnych".

Warszawa, dnia 14 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
*J. Raczyński*

Dyrektor Departamentu V-go:
*Ostrowski Bełza*

---

## OKÓLNIK № 442

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**zmiany wzoru umów dla pracowników kontraktowych.**

Wobec wejścia w życie ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. Rz. P. № 21 p. 164) oraz zgodnie z okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów z dnia 10 maja 1922 r. L. 7601 — polecam Panom umowy z pracownikami kontraktowymi zawierać odtąd według nowego ustalonego przez Prezydjum Rady Ministrów wzoru, który do niniejszego zostaje dołączony.

Treść § 6 tego wzoru zostanie zmieniona dopiero z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych (Dz. Ust. Rz. P. № 22 poz. 181), o czem będą Panowie osobnem zarządzeniem powiadomieni.

Warszawa, dnia 20 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

**Wzór** do okólnika № 442.

# UMOWA

Zawarta między panem ............................................(charakter służbowy). działającym w imieniu ................................................................ (władzy lub urzędu) a panem .............................. w sprawie stosunku służbowego.

§ 1. Pan .......................................................... przyjmuje na siebie od dnia ................................... 192 r. (ewentualnie do dnia ...................................... 192 r.) obowiązki ...................................w charakterze pracownika kontraktowego.

§ 2. Pan ................................................... pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości ........................................ (całej lub n. p. $^{3}/_{4}$) płacy zasadniczej z ............................................. (całkowitym lub n. p. $^{3}/_{4}$) dodatkiem drożyźnianym (bez wszelkich innych dodatków, jak za „wysługę lat", za „wyższe studja" i t. p.) przyznanej w przepisach o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (ustawa z dnia 13.VII 1920 r. Dz. U. Rz. P. № 65 poz. 429) dla ........................................ stopnia służbowego urzędników państwowych (dla .................... stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych) przyczem w miarę podwyższania lub obniżania mnożnika dodatku drożyźnianego dla urzędników i funkcjonarjuszów państwowych rośnie lub obniża się automatycznie wynagrodzenie Pana .......... ..................................................... bez potrzeby rewizji umowy niniejszej o (całkowitą lub $^{3}/_{4}$) kwotę, o którą podwyższono lub zniżono dodatek drożyźniany dla wymienionego wyżej stopnia służbowego (stopnia płacy). Powyższe wynagrodzenie wypłacone będzie miesięcznie zgóry (zdołu), poczynając od dnia .............................. 192 roku przez cały czas trwania umowy. W razie podróży służbowych, otrzyma Pan ............................ ..................................................... zwrot kosztów i djety, przyznane dla .............................. ...................... stopnia służbowego urzędników państwowych (dla .................... ......................................... stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych).

§ 3. Świadczenia Państwa na rzecz Pana ................................ ograniczają się do wynagrodzenia, tudzież zwrotu kosztów podróży i djet, według zasad wyszczególnionych w § 2-im niniejszej umowy.

Po roku spełnienia swych funkcyj ma Pan prawo do ................................ urlopu dla wypoczynku.

§ 4. Pan ............................ zobowiązuje się ściśle stosować do przepisów regulaminów, instrukcyj i innych zarządzeń normujących porządek pełnienia służby wewnętrznej i zewnętrznej.

§ 5. W razie zamianowania Pana ......................... urzędnikiem lub funkcjonarjuszem państwowym, umowa niniejsza przestaje obowiązywać strony od dnia nominacji względnie przyjęcia na służbę pozaetatową.

§ 6. O ile umowa jest bezterminowa rozwiązanie stosunku służbowego może nastąpić każdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie ze strony ........................ lub Pana ................................ na mies. .......... naprzód, przyczem Pan ................................ obowiązany jest uprzednio zwrócić wszystkie otrzymane zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez się względem ............................................ zobowiązania pieniężne i służbowe. W wypadkach, przewidzianych w art. 33 „Tymczasowych Przepisów służbowych dla urzędników państwowych", gdy do nich stosuje się kary wymienione w punktach „e" — „i" .................................... przysługuje prawo zwolnienia Pana ................................................ ze służby.

Winę orzeka, bez prawa odwołania, Komisja dyscyplinarna, istniejąca przy .................................................. (art. 35 — 40 wspomnianych przepisów) względnie władza służbowa, której orzeczenie Pan .................................... uznaje dla siebie za bezwględnie obowiązujące. Wynagrodzenie będzie wypłacone do dnia zwolnienia Pana.................................. który z powodu tego zwolnienia nię będzie miał prawa do żadnego odszkodowania.

§ 7. Spory cywiino-prawne, któreby mogły z tej umowy wyniknąć, rozstrzygać będzie właściwy Sąd w siedzibie Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej względnie w siedzibie terytorjalnie właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

Warszawa, dn. ..................... 192 r.

Podpis przedstawiciela władzy:

Podpis pracownika kontraktowego:

---

# OKÓLNIK № 443

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubeiskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów w tej liczbie i przymusowych zarządów dóbr w Żywcu i Cieszynie**

**w przedmiocie**

**potrąca ia przy wypłacie uposażenia służbowego, względnie wynagrodzenia za najemną pracę funkcjonarjuszom państwowym podatku dochodowego.**

W myśl postanowień Działu II ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29 poz. 232) w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16. VII. 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym—obowiązek potrącania państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytów i wynagrodzeń za najemną pracę, których wysokość, obliczona w stosunku rocznym, przewyższa 300 tysięcy mk. u poszczególnego pracownika (art. 25 i 26 pow. ust.), ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia (część pierwsza art. 28 powołanej ustawy z 4. IV. 1922 r.).

Każdy przeto państwowy organ (wojskowy lub cywilny) bez względu na to, czy nim jest władza, urząd, kasa, komisja, czy też instytucja, zakład zarząd, misja i t. p., (uprawniony do asygnowania, względnie likwidowania uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę) ewentualnie oddziały rachunkowe, względnie urzędnicy rachunkowi przy władzach asygnujących), obowiązany jest obliczyć i pobrać drogą potrącenia

podatek dochodowy przy każdej wypłacie omawianych wynagrodzeń a określonych w postanowieniach § 20 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22-go kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 35 poz. 301).

Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Odnośny dochód opodatkowuje się w całości; odliczenia tudzież zniżki i zwyżki podatkowe z art. art. 10, 25, 26 i 28 ustawy z 16 lipca 1920 r. względnie z art. art. 8 i 9 ustawy z dnia 4. IV. 1922 r. nie mają zastosowania przy ustaleniu tego rodzaju dochodów.

Wartość pieniężna dochodu w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego (art. 26 ustawy z dnia 4.IV. 1922 r.

Przy wypłacie uposażenia, którego wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi ponad 300.000 mk. do 4.000.000 mk. włącznie, pobiera się podatek według skali z art. 27 ustawy z dnia 4. IV. 1922 r., zaś przy wypłacie uposażeń, przekraczających w stosunku rocznym 4.000.000 mk. według stopy procentowej odpowiedniego stopnia skali z art. 6 ustawy z dnia 4. IV. 1922 r.

O ile wysokość uposażenia ulegnie zmianie, należy przy najbliższej wypłacie uwzględnić zaszłą zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego uposażenia, obliczoną w stosunku rocznym.

Stopę procentową podatku przypadającego od jednorazowych wynagrodzeń (remuneracji i t. p.) ustala się w ten sposób, że jednorazowe wynagrodzenie dodaje się do sumy dochodu obliczonego w stosunku rocznym na podstawie ostatniego perjodycznego uposażenia, a podatek potrąca się według otrzymanej w ten sposób stopy procentowej od sumy jednorazowo wypłaconego wynagrodzenia (art. 27 ustawy z dnia 4. IV. 1922 r. i § 21 rozp. Min. Sk. z 22. IV. 1922 r.).

Przykłady zresztą co do sposobu obliczenia podatku podane są w § 21 rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 4. IV. 1922 r.

Potrącone przez państwowy organ asygnujący (likwidacyjny) w ciągu miesiąca kwoty winny być wpłacane do właściwej kasy skarbowej w sposób następujący:

1) podatek dochodowy potrącony pracownikom, których uposażenie służbowe asygnuje się z kas skarbowych, zapisują te kasy do przychodowego dziennika pomocniczego (podatku dochodowego) w ogólnych sumach (sumarycznie) według dołączonych do asygnacji wykazów potrąceń, względnie list płacy;

2) kwoty podatku dochodowego potrącone pracownikom, którym uposażenia służbowe wypłacają inne kasy państwowe, winny te kasy odesłać, względnie przekazać niezwłocznie, a najpóźniej dnia 3-go po dokonanem potrąceniu, do właściwej kasy skarbowej przy dołączeniu odpisu listy płacy, zawierającej nazwisko i imię pracownika, rodzaj jego zajęcia, kwotę wypłaconego wynagrodzenia w gotówce, względnie wartość pieniężną wynagrodzeń w naturze, oznaczenie okresu czasu, za które wypłaca się wynagrodzenie, wysokość wynagrodzenia w stosunku rocznym tudzież wysokość potrąconego podatku. Kasa skarbowa winna zarachować odesłane przez organ asygnujący (likwidacyjny) kwoty podatku w sposób w ustępie po 1 (wskazany);

3) zamiast organów, które mają swoją siedzibę służbową poza obszarem Rzeczypospolitej Polskiej (t. zw. placówki zagraniczne), ustalają sumę podatku dochodowego, który należy potrącić z uposażeń pracowników placówki zagranicznej, centralne władze, asygnujące uposażenia służbowe, i one też zarządzają przelanie sum z właściwego kredytu na podatek dochodowy przy każdorazowem asygnowaniu i przekazywaniu uposażenia placówkom.

Za prawidłowe uskutecznianie potrąceń podatku dochodowego z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę ponoszą odpowiedzialność majątkową przedewszystkiem ci urzędnicy, do których należy utrzymanie ewidencji uposażeń i potrąceń oraz sporządzanie list płacy—tudzież naczelnik urzędu asygnującego, względnie jego zastępca, jako obowiązani do czuwania nad czynnościami danego urzędnika (§ 81 przepisów rachunkowych i kasowych Dz. U. Min. Sk. z 1921 r. № 45 poz. 564).

W tych wypadkach, gdy podatek dochodowy nie został wcale lub tylko częściowo potrącony z uposażeń pracownika, który ze służby państwowej ustąpił, podatek, wymierzony przez władzę podatkową I instancji, zostanie ściągnięty od osób odpowiedzialnych za prawidłowe dokonywanie potrąceń.

Kwota niepotrąconego podatku dochodowego obciąży solidarnie urzędników winnych niepotrącenia, jak również i naczelnika organu asygnującego, względnie jego zastępcę z tytułu niedopilnowania potrącenia.

Ustalenie odpowiedzialności odnośnych osób należy do najbliższej władzy bezpośrednio przełożonej, która w tym względzie wyda odpowiednie orzeczenie o zwrocie.

Odwołanie przeciw orzeczeniu o zwrocie może być wniesione w ciagu 14 dni od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia do władzy bezpośrednio przełożonej za pośrednictwem tej władzy, która orzeczenie wydała.

Decyzja drugiej instancji jest ostateczna.

Należytość podatku, nałożona do zwrotu, winna być uiszczoną do dni 14-tu, licząc od następnego dnia po uprawomocnieniu się orzeczenia. W przeciwnym razie należy ją ściągnąć w drodze administracyjnej lub przez potrącenie z poborów służbowych.

W wypadkach niemożności, względnie trudności w terminowem ściągnięciu w drodze administracyjnej od winnych urzędników niepotrąconych kwot podatku dochodowego, poszukiwanie należności Skarbu Państwa nastąpi przez pociągnięcie winnych do odpowiedzialności cywilnej, po myśli obowiązujących przepisów.

Obowiązek organów asygnujących (likwidacyjnych) obliczenia i potrącenia podatku dochodowego na zasadach, wyłuszczonych w art. 27 ustawy z 4. IV. 1922 r. i § 21 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22. IV. 1922 r., rozpoczyna się od 1 lipca 1922 r. (§ 22 wspomn. rozp. M. Sk.).

W sprawie kwot, potrąconych poprzednio na poczet podatku dochodowego za rok 1922, zostanie wydane osobne zarządzenie.

Podając do wiadomości powyższe przepisy, udzielone równocześnie przez Ministerstwo Skarbu Izbom Skarbowym i Dyrekcji Skarbu w Cieszynie (okólnik z dnia 2. VI. r. b. № 420. V. D. P.), proszę Panów o za-

rządzenie, aby przepisy te już przy asygnowaniu uposażenia służbowego względnie wynagrodzenia za najemną pracę od dn. 1 lipca r. b. były ściśle wykonywane.

Warszawa, dn. 17 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

# OKÓLNIK № 444

**do P.P. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach i Warszawie Inspektorów lasów państwowych i Nadleśniczych**

**w przedmiocie**

**używania wojska do ochrony lasów państwowym.**

Na mocy dekretu z dn. 2 stycznia 1919 r. o używaniu wojska w wypadkach wyjątkowych (Dz. Pr. № 1, poz. 80) „w wypadkach szczególnych, gdy porządek publiczny okaże się niedostatecznie zabezpieczonym przez podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych organy może być użyte wojsko”.

Zgodnie z art. 2 tegoż dekretu do używania wojska w wypadkach wskazanych uprawniony jest Minister Spraw Wewnętrznych względnie podwładne mu organy I i II instancji.

Wszelkie zatem żądania wezwania wojska zainteresowane urzędy kierować winny nie bezpośrednio do władzy wojskowej, lecz do właściwych organów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Komunikując o powyższem uchylam zarządzenie, zawarte w piśmie okólnem b. Sekcji Lasów z dn. 3 stycznia 1919 r. № 11 i proszę Panów o ścisłe przestrzeganie postanowień niniejszego okólnika.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
*Miklaszewski*

---

# OKÓLNIK № 445

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wowodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**wypłacania funkcjonarjuszom państwowym cywilnym dodatku wyrównawczego.**

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 3 czerwca 1922 r. uchwaliła przyznać funkcjonarjuszom państwowym cywilnym począwszy od dnia 1-go czerwca 1922 r. dodatek wyrównawczy w wysokości 20% uposażenia miesięcznego w celu częściowego wyrównania różnicy między uposażeniem funkcjonarjuszów państwowych cywilnych, a uposażeniem osób wojskowych.

W wykonaniu powyższej uchwały Ministerstwo Skarbu okólnikiem swym z dnia 6 czerwca 1922 r. № 1573/D. B./7 uprasza o bezzwłoczne zarządzenie wypłaty dodatku wyrównawczego za miesiąc czerwiec r. b. cywilnym funkcjonarjuszom państwowym w wysokości 20% uposażenia miesięcznego, przypadającego tym funkcjonarjuszom w miesiącu czerwcu r. b., przyczem przy wymiarze tego dodatku należy uwzględnić płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat, dodatek za studja wyższe, dodatek drożyźniany do płacy zasadniczej wraz z dodatkiem wyrównawczym dla miast Warszawy i Łodzi, oraz dodatek reprezentacyjny i funkcyjny za kierownictwo, ponadto dla nauczycielstwa szkół średnich, ogólnokształcących i zawodowych również dodatek za trzechlecia i dodatki dla dyrektorów i wizytatorów powyższych szkół, zaś dla sędziów i prokuratorów dodatki starszeństwa. Wszelkie inne dodatki w szczególności także jednorazowe dodatki (zasiłki) miesięczne i t. zw. dodatek kresowy nie wchodzą natomiast w rachubę przy wymiarze dodatku wyrównawczego.

Dodatek wyrównawczy należy wypłacać na przyszłość co miesiąc równocześnie z wypłatą uposażenia w dniu pierwszym każdego miesiąca, a to w wymiarze 20% od uposażenia przypadającego w odnośnym miesiącu.

Uprawnionymi do otrzymania dodatku wyrównawczego są wszyscy cywilni funkcjonarjusze państwowi, którzy mają swe stałe miejsca służbowe na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i pobierają uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429—436) tudzież pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie ustalono w myśl zasad, zawartych w ustępie 3-im zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3-go marca 1921 r. № 3868, o ile pozostają w czynnej służbie w dniu płatności dodatku wyrównawczego.

Wyłączeni są natomiast od dodatku wyrównawczego pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonarjusza spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej, pracownicy sezonowi i czasowi, a wreszcie z pośród funkcjonarjuszów, odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonarjusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorj niższych funkcjonarjuszów, należy wypłacić tytułem dodatku wyrównawczego 20⁰/o, pobieranego przez nich faktycznie uposażenia.

Wydatek, spowodowany wypłatą dodatku wyrównawczego, należy księgować na § 1 poz. 1c, 2c, 3c i 4c pod nazwą „Doraźne zasiłki” w budżecie właściwego resortu, w szczególności zaś wydatek odnoszący się do dodatków reprezentacyjnych i funkcyjnych za kierownictwo oraz do dodatków dyrektorskich i wizytatorskich na § 1 poz. 1c.

Sumy, wypłacone tytułem dodatku wyrównawczego pracownikom Centralnego Zarządu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Wydział Budżetowo-Rachunkowy zakomunikuje Ministerstwu Skarbu.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 20 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

## OKÓLNIK № 446

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego i Kierowników podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**załatwiania spraw, związanych z wykonaniem przepisów, dotyczących obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa.**

W numerze 21 Dz. U. R. P. poz. 166 została ogłoszona ustawa z dn. 21 lutego 1922 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa.

W numerze 36 Dz. U. Rz. P. poz. 310 ogłoszone zostało wykonawcze do tej ustawy rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dn. 11 maja 1922 r.

Art. 1 powołanej ustawy oraz § 1 wykonawczego do tej ustawy rozporządzenia wprowadzają obowiazek odstąpienia Państwu na jego żądanie i za stosownem wynagrodzeniem, na własność tych zwierząt pociągowych i wozów, które zostaną, w sposób w ustawie i w rozporządzeniu tem wskazany, uznane za potrzebne i zdatne dla wojska. Obowiązek ten powstaje z chwilą podania do publicznej wiadomości zarządzenia mobilizacyjnego.

Niezależnie od powyższego, zgodnie z art. 2 powołanej ustawy, Rada Ministrów jest upoważniona do wprowadzenia obowiązku odstąpienia Państwu zwierząt pociągowych i wozów we wszystkich innych wypad-

kach koniecznego zwiększania liczebnego stanu armji, przewidzianych organizacją wojskową.

W wykonaniu art. 2 ustawy obowiązek ten został z dniem 22 maja wprowadzony rozporządzeniem Rady Ministrów dn. 15 maja 1922 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 36 poz. 309), przyczem pobór zwierząt pociągowych ma nastąpić, o ile się okaże, że potrzeby armji w zakresie zwierząt pociągowych nie będą mogły być zaspokojone w drodze zakupu z wolnej ręki.

Podając Panom do wiadomości wejście w życie powołanych wyżej przepisów prawnych, proszę o wydanie poleceń, aby podwładni Panom urzędnicy zaznajomili się dokładnie z temi przepisami oraz, aby wszystkie sprawy, wynikłe z wykonania tych przepisów, traktowane były jako nader pilne i ulegały natychmiastowemu załatwieniu.

Warszawa, dn. 24 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

## OKÓLNIK № 447.

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów**

**w przedmiocie**

**wypłacenia funkcjonarjuszom państwowym czynnym i emerytowanym cywilnym funkcjonarjuszom państwowym miesięcznego dodatku w wysokości 60% uposażenia miesięcznego, począwszy od 1 lipca 1922 r. aż do odwołania.**

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 1922 r. uchwaliła przyznać funkcjonarjuszom państwowym, mającym stałą siedzibę służbową na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, począwszy od dnia 1 lipca 1922 r. aż do odwołania, miesięczny dodatek w wysokości 60% uposażenia miesięcznego, w rozmiarze i na zasadach, ustalonych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 16 maja 1922 r. № 1301/D.B./7 (okólnik M. R. i D. P. № 435).

W związku z powyższą uchwałą Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 17 czerwca 1922 r. № 1711/D. Pr. uprasza o zarządzenie wypłaty powyższego dodatku w dniu 1 lipca 1922 r. równocześnie z wypłatą uposażenia za miesiąc lipiec 1922 r., następnie zaś aż do odwołania w dniu pierwszym każdego miesiąca równocześnie z wypłatą uposażenia za odnośny miesiąc.

Uprawnionymi do otrzymania dodatku miesięcznego są ci funkcjonarjusze państwowi, którzy mają swą stałą siedzibę służbową na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, a pobierają uposażenie w myśl postanowienia ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. Ust. R. P. № 65 poz. 429—

436, tudzież pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie ustalono w myśl zasad zawartych w ust. 3 zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3 marca 1921 r. № 3868, w końcu oficerowie i im równorzędni, chorążowie i zawodowi szeregowi, o ile oni wszyscy pełnią czynną służbę w dniu płatności miesięcznego dodatku.

Dodatek miesięczny wypłacić należy również djetarjuszom, tudzież pomocnikom i pomocnicom kancelaryjnym, przyjętym na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. austrjackich wszystkich Ministerstw z dnia 25 stycznia 1914 r. Dz. Ust. R. P. № 21, a ponadto pomocnikom woźnych, zastępcom egzekutorów i kursorom, przyjętym na czas nieograniczony, za stałem wynagrodzeniem miesięcznem, o ile pozostają w służbie conajmniej pół roku przed dniem płatności dodatku.

Wyłączeni są natomiast od tego dodatku pracownicy kontraktowi przyjęci na czas w umowie zgóry oznaczony, a nadto ci, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonarjusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej pracownicy sezonowi i czasowi, a wreszcie z pośród funkcjonarjuszów, odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonarjusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorji niższych funkcjonarjuszów, należy wypłacić tutułem jednorazowego dodatku 60% pobieranego przez nich faktycznie uposażenia.

Wydatek, spowodowany wypłatą miesięcznego dodatku, należy księgować na § 1 poz. 1c, 2c, 3c i 4c pod nazwą „Doraźne zasiłki" w budżecie właściwego resortu, w szczególności zaś wydatek, odnoszący się do dodatków reprezentacyjnych i funkcyjnych za kierownictwo oraz dyrektorskich i wizytatorskich, należy księgować na § 1 poz. 1c.

Jednocześnie Rada Ministrów uchwaliła przyznać wszystkim emerytowanym cywilnym funkcjonarjuszom państwowym, sędziom i prokuratorom, wojskowym zawodowym, otrzymującym zaopatrzenie ze Skarbu Państwa na zasadzie obowiązujących ustaw emerytalnych bez względu na ich miejsce zamieszkania, począwszy od dnia 1 lipca 1922 r. aż do odwołania miesięczny dodatek zależny od wysokości pobieranego zaopatrzenia wraz z wszystkimi dodatkami, który wynosi:

a) 10.000 mk. dla osób otrzymujących do 20.000 mk. zaopatrzenia miesięcznie;
b) 5.000 mk. dla osób otrzymujących zaopatrzenie ponad 20.000 mk. miesięcznie.

Według powyżej powołanego pisma Ministerstwa Skarbu dodatek ten w powyższej wysokości przysługuje też wdowom i sierotom po wymienionych wyżej osobach z tem jednakowoż ograniczeniem, że suma dodatku, przyznana wdowie i sierotom nie może przekraczać kwoty 10.000 mk.

Osobom, pobierającym dary z łaski lub renty kolejowe (inwalidzi kolejowi), których łączna kwota zaopatrzenia wraz ze wszystkiemi dodatkami drożyźnianemi nie przekracza miesięcznej kwoty 10.000 mk., przyznaje się dodatek w kwocie 5.000 mk. z tem ograniczeniem, że suma dodatku przyznana wdowie i sierotom nie może przekraczać kwoty 5.000 mk.

Wyłączone od powyższych dodatków są osoby, pobierające zaliczkowo ze Skarbu Państwa Polskiego zaopatrzenie emerytalne na rachunek państw obcych, wdowy i sieroty będące na służbie państwowej lub samorządowej, a pobierające zaopatrzenie emerytalne z tytułu służby męża, względnie ojca lub matki, jakoteż osoby, którym przyznano w drodze

łaski zaopatrzenie emerytalne według pewnych stopni służbowych, względnie stopni płac.

Nadmienia się, że powyższy dodatek należy wypłacić tym tylko emerytom (względnie pozostałym po nich wdowom i sierotom), którzy pobierają zaopatrzenie emerytalne (emeryturę, pensję wdowią, względnie sierocą, dar z łaski lub rentę kolejową) przynajmniej od dnia płatności dodatku, względnie nabyli najpóźniej w dniu płatności dodatku prawo do zaopatrzenia emerytalnego, lecz go dotychczas nie zrealizowali.

Miesięczny dodatek dla emerytów (względnie wdów i sierot) należy wypłacić w dniu 1-ym lipca 1922 r., względnie w dniu 1 każdego następnego miesiąca równocześnie z wypłatą zaopatrzenia emerytalnego (emerytury, pensji wdowiej względnie sierocej, daru z łaski lub renty kolejowej), a wydatek spowodowany z tego tytułu należy zarachować w budżecie Ministerstwa Skarbu w dziale 4 w nowootwartym § 1a „Doraźne zasiłki cywilne", o ile dotyczy zaopatrzenia emerytalnego cywilnego, względnie w nowootwartym § 2a „Doraźne zasiłki wojskowe", o ile wydatek dotyczy wojskowego zaopatrzenia emerytalnego.

Sumy, wypłacone tytułem miesięcznego dodatku czynnym pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i D. P., ewentualne emerytom, wdowom i sierotom, zakomunikują Panowie Wydziałowi Budżetowo-Rachunkowemu Ministerstwa w terminie do 15 każdego miesiąca celem sporządzenia odpowiedniego wykazu dla Ministerstwa Skarbu.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

## OKÓLNIK № 448

### do PP. Dyrektorów Departamentów i Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych

### w przedmiocie

### środków lokomocji dla sędziów i urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Prezydjum Rady Ministrów pismem z dn. 9.VI 1922 r. № 8468 podało do wiadomości następującą uchwałę Rady Ministrów z dn. 26 maja r. b.:

„Wszelkie władze rządowe są obowiązane z utrzymywanych przez się na koszt Skarbu środków lokomocji użyczyć na przejazd w sprawach służbowych sędziów i urzędników wymiaru sprawiedliwości. Sposób postępowania ustalą na miejscach zainteresowane urzędy".

Proszę Panów o wydanie zarządzeń wykonawczych, stosownie do treści powołanej uchwały Rady Ministrów.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

## OKÓLNIK № 449

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów**

**w przedmiocie**

**śpiesznego załatwiania pism w sprawach gdańskich.**

Pan Prezydent Ministrów w okólniku № 63 z dn. 2 czerwca 1922 r. podał do wiadomości władz centralnych, że pisma w sprawach gdańskich, kierowane przez Prezydjum Rady Ministrów lub bezpośrednio przez Generalnego Komisarza do Ministerstw i urzędów załatwiane są ze znacznem opóżnieniem.

W większości wypadków są to sprawy pilne i ważne, wskutek czego zwłoka w ich załatwieniu wywołuje u władz wolnego miasta Gdańska zarzut opieszałego traktowania spraw gdańskich przez władze polskie, a tem samem urabia nader niekorzystną opinję o sprawności działania państwowych władz polskich.

Komunikując o powyższem, proszę Panów:

1) o niezwłoczne sprawdzenie, czy w podwładnym Panu urzędzie niema niezałatwionych pism w sprawach gdańskich, jeżeli zaś są — o natychmiastowe ich załatwienie;
2) o polecenie podwładnym urzędnikom traktowania pism w sprawach gdańskich, jako pilne, oraz baczną w tej mierze nad niemi kontrolę.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

---

## OKÓLNIK № 450

**do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów**

**w przedmiocie**

**wypłacania uposażenia emerytalnego emerytom, pozostającym w służbie czynnej państwowej lub samorządowej.**

Stosownie do postanowienia art. 20 Ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dn. 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466) emeryt, zajmujący stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emery-

talnego, która wraz z tym wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia przywiązanego do stanowiska piastowanego poprzednio (przed przeniesieniem na emeryturę) przez emeryta w służbie czynnej.

Jak to wynika z wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu z dn. 13 maja r. b. (pismo L. 1264/22 D. A. Em.), postanowienie art. 20 należy stosować do wszystkich bez wyjątku emerytów, zajętych przy władzach i urzędach państwowych lub samorządowych bez względu na to, czy przyjęci są na służbę na stałe, czy czasowo oraz niezależnie od tego, czy pobierają oni wynagrodzenie dzienne, czy miesięczne.

Sprawę pobierania uposażenia emerytalnego przez wdowy i sieroty po zmarłych funkcjonarjuszach państwowych, pozostające na służbie państwowej lub samorządowej, reguluje art. 35 powołanej wyżej ustawy, która stanowi, że sierota zajmująca jakiekolwiek stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie, otrzymuje pensję sierocą tylko wówczas, gdy uposażenie to jest niższe od przyznanego jej zaopatrzenia sierocego; natomiast wdowa zawsze otrzymuje pensję wdowią, niezależnie od tego, czy pozostaje na służbie państwowej lub samorządowej.

Mocą Ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych uchylone zostały postanowienia Prezydjum Rady Ministrów, powzięte w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, a zawarte w piśmie Prezydjum Rady Ministrów z dn. 19 grudnia 1919 r. № 16430/19, wobec czego Ministerstwo Skarbu pismami z dn. 25 kwietnia 1922 r. № 5405/21 D. A. Em. i z dnia 11 maja 1922 r. № 3907/22 D. A. Em. upoważniło Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych do przyznawania i asygnowania uposażeń emerytalnych zgodnie z powołanemi wyżej postanowieniami ustawy, oraz do wznowienia, począwszy od dn. 1.X.1921 r. wypłaty wstrzymanych dotąd zaopatrzeń emerytalnych w całości, względnie w stosownej części.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zakomunikowało, że do czasu wejścia w życie nowej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem osób wojskowych i ich rodzin, postanowienia powyższe stosować należy analogicznie do emerytów wojskowych, względnie wdów i sierot po zmarłych wojskowych, które zajmują jakiekolwiek stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, począwszy od dn. 1 maja 1922 r. W każdym jednak takim wypadku wyraźnie zastrzedz należy, że w razie gdyby ustawa, regulująca uposażenie emerytalne osób wojskowych i ich rodzin, zawierała w tej mierze inne postanowienia, wówczas interesowani obowiązani będą zwrócić pobrane przez nich ewentualne nadwyżki.

W tym też celu należy kwoty, wpłacone na mocy Ustawy z dnia 29 maja 1920 r. o tymczasowych emeryturach wojskowych (Dz. U. R. P. № 47, poz. 286) emerytowanym osobom wojskowym oraz pozostałym po nich rodzinom, zapisywać w osobnych wykazach.

W powołanem wyżej piśmie z dn. 13 maja 1922 r. L. 1264/22 D. A. Em. Ministerstwo Skarbu również wyjaśnia, że emeryci b. państw zaborczych, zajęci czasowo w instytucjach państwowych lub samorządowych, jako nie stali funkcjonarjusze, w myśl wspomnianej na wstępie ustawy, mają prawo przed ukończeniem 60-ciu lat życia do pełnych (t. j. 100%-owych) emerytur w tym tylko wypadku, gdy emeryci ci zostali reaktywowani w ścisłem tego słowa znaczeniu, to znaczy mianowani na stałe, zgodnie z przepisami Ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Komunikując Panom powyższe do ścisłego stosowania, przypominam w końcu, że stosownie do par. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 93, poz. 686) wszystkie władze i urzędy państwowe i samorządowe, zatrudniające u siebie emerytów za wynagrodzeniem, winny o terminie przyjęcia emerytów do czynnej służby państwowej i o wysokości wypłaconego im wynagrodzenia służbowego zawiadamiać właściwą Izbę Skarbową, w której okręgu emeryci ci pobierają swe zaopatrzenie emerytalne.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 18050

**Cena 150 mk.**